

borgerlige Rettigheder, enten han saa affoner eller ikke. Pigen har ikke mindste Nytte af en Affoning, det er billigt, at han faar en Straf, og det faar han ved at miste sine borgerlige Rettigheder, indtil han erstatte Fattigvæsenet, hvad det har lagt ud for ham. Der er ganske vist flere Punkter i Loven, som jeg mener nok kunde trænge til Overveelse, uden at jeg i dette Dieblif vil sige, at jeg erklærer mig bestemt imod dem, eller af den Grund vil miskjende Lovens Rytte. Det ærede hviærbærdige Medlem (Sthyr) mente fremdeles, at man ikke var sikker paa „at det som Barnet til Gode, hvad der blev givet til Moderen“. Nei, ganske vist, men hvad Sikkerhed har man for, at de Børn, der ere avlede indenfor det lovlige Ægtefælle, faae hvad der tilkommer dem? Det er en almindelig Usikkerhed, som ikke gjælder specielt her. Moderen er, som det er sagt af det 12te kongevalgte Medlem, den, der har Raadighed over Barnet, det er hende, der maa modtage Alimentationsbidragene, og der maa sørge for Barnet. Forsørgelsespligten hviler udelukkende paa hende, og hvor skulde da Bidraget betales andre Steder end til hende. Hun kan dansje og pynte sig for dem. Ja, det kan hun, men det kan ogsaa den lovlige Ægtefælle, de ægte Børns Mødre. Man udrydder ikke al Glendighed ved en saadan Lov, og fordi der er Børn, der ere fuldkomne saa uheldige som de uægtefødte, hvorfors skulde det saa forhindre fra at staffe de uægte Børn deres Ret til, at der kan blive Penge til at give de Enkelte en anstændig, eller i hvert Fald lovlig Opdragelse, eller dog saaledes, at de kunne leve og ikke skulle dø af Sult og Glendighed hos daarligere Pleiemødre. Ved at komme til Pleiemødre komme de forøvrigt under det Offentliges Tilsyn, for saa vidt den Lov maatte gaa igjennem i det andet Thing, som vi have vedtaget, og jeg mener ogsaa, at derved er der etableret Tilsyn med, hvorledes Mødrene anvende Alimentationsbidragene, og Fattigvæsenet og Politiet vil vist ikke forsømme at holde dem til at gjøre, hvad de efter deres Indtægter kunne gjøre, det maa man i det Mindste haabe. Ganske vist støder vi ogsaa her paa en anden Vanskelighed, som det ærede 1ste Medlem for 11te Kred (Sthyr) berørte, det er, at vor Straffelov i adskillige Punkter er meget for mild, at der ikke er en Bestemmelse i Straffeloven, som siger, at den Kvinde, som fører et forargeligt Liv, kan hensesættes i en Tvangsarbejdsanstalt. Det er urigtigt, og det er ogsaa urigtigt, at der ingen Straf er for Drukkenfælle. Der har endogsaa været Tiber, hvor Domstolene have været tilbøielige til at regne det for en formildende

Omstændighed, om Vedkommede har været beruset, men det ere vi Gud ske Lov komne fra. Men vi savne en Bestemmelse som den i den franke Ret, at den, der 4 Gange i et Aar findes drukken paa offentlig Sted eller Gade, mister i nogle Aar, jeg tror 5, sin Borgerret. Forinden man faar en saadan Bestemmelse, faae vi ikke Drukkenfælle udryddet; thi naturligtvis udrydde vi den ikke ved at lægge en højere Stat paa Brændevin. Jeg mener altsaa vel, at Loven kunde trænge til at ses igjennem, om det end just ikke er givet, at jeg ikke vil følge den høitærede Justitsministers Raad, men i alt Fald vil jeg sige, at det fortjener ogsaa at tages under Overveelse, hvad det ærede 1ste Medlem for 11te Kred (Sthyr) ansførte, om man ikke ved denne Lov ligesom ved den beslægtede om Pleiebørn skulde fastsætte en Tidsgrændse, inden hvilken den skulde revideres.

Sthyr: Naar den sidste ærede Taler sagde, at jeg ikke havde lagt Mærke til, at denne Lov var rettet mod de usædelige Mænd, vil jeg tillade mig at minde om vore Forhandlinger i Hjør i Udvalget, hvor jeg tror det med Rette kunde siges, at jeg hørte til dem, der vare villige til at gaa saa vidt som muligt imod de usædelige Mænd, og jeg vil minde om, at jeg var med til her i Thinget at stille Forslag om, at naar Nogen ikke havde betalt Underholdsbidrag, skulde det altid betragtes som Fattighjælp, hvorved han altsaa mistede sine borgerlige Rettigheder. Maaft jeg med det samme maa svare paa en anden Bemærkning. Naar jeg havde udtalt Misset om, at der, hvis Loven skulde vedtages, burde indsættes Bærger for disse Underholdsbidrag, tror jeg, der er god Grund til at minde den ærede Taler om, at der dog er stor Forskel paa den ugifte Kvinde, der har uægte Børn, og den fattige gifte Kvinde, som har Børn, men ikke kan sørge for dem, idet den gifte Kvinde har sin Mand til at passe paa dem og til at sørge for, at det, han tjener, ogsaa kommer Børnene til Gode. I det Tilfælde, jeg før omtalte, var det saaledes, at det var ved Mandens Hjælp, fordi Manden var enig med mig, at man var i Stand til at tage Børnene fra Moderen. Den ugifte Kvinde derimod faar selv Pengene overladt, og derfor mener jeg rigtignok, det var ønskeligt, om der, dersom Loven skulde vedtages, væsentlig som den foreligger, blev indsat Bærger til at kontrollere den Brug, der bliver gjort af de Underholdsbidrag, hun faar.